

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (neljas koda)

10. september 2015*

Tühistamishagi — Politseikoostöö ja õiguslane koostöö kriminaalasjades — Europol —
Nende kolmandate riikide ja organisatsioonide loetelu, kellega Europol sõlmib kokkulepped —
Õigusliku aluse kindlakstegemine — Pärast Lissaboni lepingu jõustumist kohaldatav õiguslik
raamistik — Üleminekusätted — Teisest õigusest tulenev õiguslik alus — Seadusandlike aktide ja
rakendusmeetmete eristamine — Parlamendiga konsulteerimine — Liikmesriigi või komisjoni algatus

Kohtuasjas C-363/14,

mille ese on ELTL artikli 263 alusel 28. juulil 2014 esitatud tühistamishagi,

Euroopa Parlament, esindajad: F. Drexler, A. Caiola ja M. Pencheva, kohtudokumentide
kättetoimetamise aadress Luxembourgis,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: E. Sitbon, K. Pleśniak ja K. Michoel,

kostja,

keda toetavad:

Tšehhi Vabariik, esindajad: M. Smolek, J. Vlácil ja J. Škeřík,

Ungari, esindajad: M. Z. Fehér, G. Szima ja M. Bóra,

menetlusse astujad,

EUROOPA KOHUS (neljas koda),

koosseisus: koja president L. Bay Larsen (ettekandja), kohtunikud K. Jürimäe, J. Malenovský, M. Safjan
ja A. Prechal,

kohtujurist: N. Wahl,

kohtusekretär: ametnik V. Tourrès,

arvestades kirjalikus menetluses ja 16. juuni 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Euroopa Parlament palub oma hagiavalduses tühistada nõukogu 6. mai 2014. aasta rakendusotsuse 2014/269/EL, millega muudetakse otsust 2009/935/JSK seoses nende kolmandate riikide ja organisatsioonide loeteluga, kellega Europol sõlmib kokkulepped (ELT L 138, lk 104, edaspidi „vaidlustatud otsus”).

Õiguslik raamistik

Otsus 2009/371/JSK

- 2 Nõukogu 6. aprilli 2009. aasta otsuse 2009/371/JSK, millega asutatakse Euroopa Politseiamet (Europol) (ELT L 121, lk 37, edaspidi „Europoli otsus”), artikkel 3 on sõnastatud järgmiselt:

„Europoli eesmärk on toetada ja tugevdada liikmesriikide pädevate asutuste tegevust ning nende vastastikust koostööd organiseeritud kuritegevuse, terrorismi ja muude kahte või enam liikmesriiki mõjutavate raskete kuriteovormide ennetamisel ja nende tõkestamisel.”

- 3 Selle otsuse artiklis 5 on ette nähtud:

„1. Europolil on järgmised põhiülesanded:

- a) teabe ja luureandmete kogumine, säilitamine, töötlemine, analüüs ja vahetamine;
- b) liikmesriikide pädevate asutuste viivitamatu teavitamine artiklis 8 nimetatud siseriiklike üksuste kaudu liikmesriike puudutavatest asjaoludest ja kõikidest tuvastatud seostest kuritegude vahel;
- c) kaasaaitamine uurimistele liikmesriikides, eelkõige edastades kogu asjakohase teabe siseriiklikele üksustele;
- d) taotluste esitamine asjaomaste liikmesriikide pädevatele asutusele, et alustada, läbi viia või koordineerida uurimisi, ja soovitude esitamine ühise uurimisrühma moodustamise kohta konkreetsete juhtumite korral;
- e) liikmesriikide toetamine luureandmete ja analüüsiteabe andmise näol seoses ulatuslike rahvusvaheliste sündmustega;
- f) oma eesmärgiga seotud ohuhinnangute, strateegiliste analüüside ja üldolukorda käsitlevate aruannete koostamine, sealhulgas organiseeritud kuritegevuse ohu hindamine.

2. Lõikes 1 osutatud ülesannete hulka kuulub liikmesriikide toetamine nende ülesannetes, mis on seotud Internetis leiduva teabe kogumise ja analüüsimisega, et aidata tuvastada kuritegusid, mille toimepanemist on hõlbustatud või mis on toime pandud Interneti kasutamise abil.

3. Europolil on järgmised lisaülesanded:

- a) arendada liikmesriikide pädevate asutuste eriteadmisi uurimismenetluste kohta ja anda uurimisalast nõu;
- b) varustada strateegiliste luureandmetega, et aidata kaasa liikmesriigi ja liidu tasandil operatiivtegevuseks kättesaadavate vahendite tõhusale ja tulemuslikule kasutamisele ning seda edendada ja sellist tegevust toetada.

4. Lisaks võib Europol seoses artiklis 3 nimetatud eesmärgiga vastavalt tema käsutuses olevatele töötajatele ja eelarvele ning haldusnõukogu kehtestatud ulatuses abistada liikmesriike, andes toetust ja nõu ning aidates läbi viia uurimistööd järgmistes valdkondades:

- a) liikmesriikide pädevate asutuste töötajate koolitamine, vajaduse korral koostöös Euroopa Politseikolledžiga;
- b) kõnealuste asutuste töö organiseerimine ja varustamine liikmesriikidevahelise tehnilise toetuse andmise hõlbustamise kaudu;
- c) kuritegude ennetamise meetodid;
- d) tehnilised ja kohtuekspertiisialased meetodid ja analüüs ning uurimismenetlused.

5. Kooskõlas nõukogu 12. juuli 2005. aasta otsusega 2005/511/JSK euro kaitsmise kohta võltsimise eest määrates Europol eurode võltsimise vastu võitlemise keskasutuseks [...] on Europol eurode võltsimise vastu võitlemise keskasutuseks. Europol võib samuti ergutada liikmesriikide pädevate asutuste poolt või ühiste uurimisrühmade raames eurode võltsimise vastu võitlemiseks võetud meetmete koordineerimist, vajaduse korral koostöös liidu üksustega või kolmandate riikide asutustega. Taotluse korral võib Europol rahaliselt toetada eurode võltsimisega seotud uurimisi.”

4 Nimetatud otsuse artiklis 23 on sätestatud:

„1. Niivõrd kui see on vajalik Europol ülesannete täitmiseks, võib ta luua ja säilitada koostöösuhteid:

- a) kolmandate riikidega;

[...]

2. Europol sõlmib kokkulepped lõikes 1 osutatud asutustega, mis on nimetatud artikli 26 lõike 1 punktis a osutatud loetelus. Kõnealused kokkulepped võivad käsitleda operatiiv-, strateegilise või tehnilise teabe, sealhulgas isikuandmete ja salastatud teabe vahetamist [...]. Kõnealuseid kokkuleppeid võib sõlmida üksnes pärast nõukogu heakskiitu, nõukogu konsulteerib eelnevalt haldusnõukoguga ning isikuandmete vahetamise puhul saab haldusnõukogu kaudu ühiselt järelevalveasutuselt arvamuse.

[...]

4. Enne lõikes 2 osutatud kokkulepete jõustumist võib Europol [...] otse edastada käesoleva artikli lõikes 1 osutatud asutustele teavet, välja arvatud isikuandmeid ja salastatud teavet niivõrd, kuivõrd see on vajalik saaja ülesannete õiguspäraseks täitmiseks.

[...]

6. Europol võib [...] edastada käesoleva artikli lõikes 1 osutatud asutustele:

[...]

- b) isikuandmeid, kui Europol on sõlminud asjaomase asutusega käesoleva artikli lõikes 2 osutatud kokkuleppe, millega kõnealuste andmete edastamist lubatakse hinnangu põhjal, et kõnealune asutus tagab piisava andmekaitse taseme olemasolu.

[...]”

5 Sama otsuse artikli 26 lõikes 1 on ette nähtud:

„Nõukogu pärast Euroopa Parlamendiga konsulteerimist ja kvalifitseeritud häälteenamusega:

- a) koostab loetelu artikli 23 lõikes 1 osutatud kolmandatest riikidest ja organisatsioonidest, kellega Europol sõlmib kokkulepped. Loetelu valmistab ette haldusnõukogu ja vajaduse korral vaadatakse see läbi; [...]

[...]”

Otsus 2009/934/JHA

6 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta otsuse 2009/934/JHA, millega võetakse vastu rakenduseeskirjad, millega reguleeritakse Europoli suhteid partneritega, sealhulgas isikuandmete ja salastatud teabe vahetamist (ELT L 325, lk 6), artiklis 5 on sätestatud.

„1. Europoli otsuse artikli 23 lõike 1 kohaselt võib Europol luua ja säilitada koostöösuhteid kolmandate isikutega, niivõrd kui see on vajalik tema ülesannete täitmiseks.

2. Europoli otsuse artikli 23 lõike 2 kohaselt sõlmib Europol kokkuleppeid kolmandate isikutega, kes on kantud Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktis a osutatud kolmandate riikide ja organisatsioonide loetellu. Kõnealused kokkulepped võivad käsitleda operatiiv-, strateegilise või tehnilise teabe, sealhulgas isikuandmete ja salastatud teabe vahetamist. [...]

3. Europol võib alata menetluse kolmanda isikuga kokkuleppe sõlmimiseks niipea, kui kõnealune kolmas isik on kantud lõikes 2 osutatud loetellu.

4. Juhul kui kavandatakse operatiivkokkulepet kolmanda isikuga, hindab Europol, kas kõnealune kolmas isik tagab piisaval tasemel andmekaitse. Selline hinnang edastatakse haldusnõukogule, kes on eelnevalt saanud ühise järelevalveasutuse arvamuse. [...]”

7 Selle otsuse artikkel 6 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Haldusnõukogu otsustab artikli 5 lõikes 4 osutatud hinnangu alusel, võttes arvesse ühise järelevalveasutuse arvamust, kas direktor alustab kolmanda isikuga läbirääkimisi operatiivkokkuleppe sõlmimise üle. Pärast haldusnõukogult eelneva positiivse otsuse saamist alustab direktor kolmanda isikuga läbirääkimisi kõnealuse kokkuleppe sõlmimise üle. [...]

[...]

3. Pärast kokkuleppealaste läbirääkimiste lõpetamist esitab direktor kokkuleppe eelnõu haldusnõukogule. Operatiivkokkuleppe puhul peab haldusnõukogu saama ühise järelevalveasutuse arvamuse. Haldusnõukogu kinnitab kokkuleppe eelnõu enne selle nõukogule heakskiitmiseks esitamist.

Operatiivkokkuleppe kinnitamise korral esitatakse nõukogule kokkuleppe eelnõu ja ühise järelevalveasutuse aramus.

4. Europol otsuse artikli 23 lõike 2 kohaselt võib kõnealuseid kokkuleppeid sõlmida üksnes pärast heakskiidu saamist nõukogult, kes on eelnevalt konsulteerinud haldusnõukoguga ning kui kõnealused kokkulepped puudutavad isikuandmete vahetamist, saanud haldusnõukogu kaudu ühise järelevalveasutuse arvamuse.”

Otsus 2009/935/JSK

- 8 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta otsuse 2009/935/JSK, millega määratakse kindlaks nende kolmandate riikide ja organisatsioonide loetelu, kellega Europol sõlmib kokkulepped (ELT L 325, lk 12), artiklis 1 on sätestatud:

„Kooskõlas Europol otsuse artikli 23 lõikega 2 sõlmib Europol kokkulepped kolmandate riikide ja organisatsioonidega, kes on kantud käesoleva otsuse lisa toodud loetellu. Europol võib alata menetluse kokkuleppe sõlmimiseks niipea, kui kolmas riik või organisatsioon on loetellu kantud. Europol eesmärk on sõlmida isikuandmete vahetamist võimaldav koostöökokkulepe kõnealuste kolmandate riikide ja organisatsioonidega, kui haldusnõukogu ei ole teisiti otsustanud.”

- 9 Otsuse 2009/935 artiklis 2 on ette nähtud:

„1. Ettepaneku uue kolmanda riigi või organisatsiooni loetellu kandmiseks võib teha haldusnõukogu liige või Europol. Seda tehes märgivad nad ära praktilise vajaduse sõlmida kõnealuse kolmanda riigi või organisatsiooniga koostöökokkulepe.

2. Haldusnõukogu otsustab, kas esitada nõukogule ettepanek kanda kõnealune kolmas riik või organisatsioon loetellu.

3. Nõukogu langetab otsuse uue kolmanda riigi või organisatsiooni loetellu kandmise kohta käesoleva otsuse muutmiseks.”

- 10 Kõnealuse otsuse lisa kehtestab nende kolmandate riikide ja organisatsioonide loetelu, kellega Europol sõlmib kokkulepped.

Vaidlustatud otsus

- 11 Vaidlustatud otsuse – mis viitab Europol otsusele, täpsemalt selle artikli 26 lõike 1 punktile a, ja otsusele 2009/934, eelkõige selle artiklitele 5 ja 6 – põhjendused 4 ja 7 on sõnastatud järgmiselt:

„(4) Europol haldusnõukogu otsustas oma 3.–4. oktoobri 2012. aasta koosolekul soovitada nõukogul lisada teatavad kolmandad riigid loetellu ning esitas otsuse aluseks oleva operatiivse vajaduse sõlmida nimetatud kolmandate riikidega koostöölepingud.

[...]

(7) Nõukogu otsustas 19. detsembril 2012 konsulteerida Euroopa Parlamendiga ning Euroopa Parlament esitas pärast seda konsulteerimist arvamuse [...]”

12 Selle otsuse artiklis 1 on sätestatud:

„Otsuse [2009/935] lisa punkti 1 lisatakse järgmised kanded:

- Brasiilia
- Gruusia
- Mehhiko
- Araabia Ühendemiraadid.”

Poolte nõuded ja menetlus Euroopa Kohtus

13 Parlament palub Euroopa Kohtul:

- tühistada vaidlustatud otsus ja
- mõista kohtukulud välja nõukogult.

14 Nõukogu palub Euroopa Kohtul:

- jätta hagi vastuvõetamatusse tõttu läbi vaatamata või teise võimalusena jätta hagi põhjendamatuse tõttu rahuldamata;
- mõista kohtukulud välja parlamendilt, ja
- teise võimalusena, kui vaidlustatud otsus tühistatakse, säilitada selle otsuse toime kuni selle asendamiseni uue õigusaktiga.

15 Euroopa Kohtu president andis 15. detsembri 2014. aasta määrusega Tšehhi Vabariigile ja Ungarile loa astuda menetlusse nõukogu nõuete toetuseks.

Hagi

- 16 Parlament esitab menetluskohustusdokumentides oma hagi põhjenduseks kolm väidet, millest esimene tuleneb oluliste menetlusnormide rikkumisest, kuna puudus liikmesriigi või komisjoni algatus ning kasutati parlamendiga vabatahtliku konsulteerimise menetlust, mis oli väär; teine väide tuleneb valitud õigusliku aluse kehtetusest või ebaseaduslikkusest ning kolmanda väite aluseks on asjaolu, et õigusloome valdkonda kuuluva otsuse vastuvõtmiseks valiti rakendusmeetmeid käsitlev õiguslik alus.
- 17 Kuna akti õiguslik alus määrab kindlaks, millises menetluses tuleb akt vastu võtta (kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-130/10, EU:C:2012:472, punkt 80, ja parlament *vs.* nõukogu, C-658/11, EU:C:2014:2025, punkt 57), tuleb kõigepealt analüüsida teist ja kolmandat väidet, mis tulenevad valitud õigusliku aluse kehtetusest või ebaseaduslikkusest ning asjaolust, et õigusloome valdkonda kuuluva otsuse vastuvõtmiseks valiti rakendusmeetmeid käsitlev õiguslik alus.

Teine ja kolmas väide, mis tulenevad valitud õigusliku aluse kehtetusest või ebaseaduslikkusest ning asjaolust, et õigusloome valdkonda kuuluva otsuse vastuvõtmiseks valiti rakendusmeetmeid käsitlev õiguslik alus

Teise väite esimene osa, et valitud õiguslik alus on kehtetu

– Poolte argumendid

- 18 Parlament väidab, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a ega otsuse 2009/934 artikleid 5 ja 6 ei saa pidada tegelikeks õiguslikeks alusteks.
- 19 Kõnealused sätted piirduvad kaudse viitamisega EL artikli 34 lõike 2 punktile c, mis oleks olnud ainus võimalik alus sellise meetme nagu vaidlustatud otsus vastuvõtmiseks endise kolmanda samba raames.
- 20 Seetõttu on nõukogu kasutatud õiguslik alus parlamendi arvates EL artikli 34 lõike 2 punkt c. Kuna see artikkel on Lissaboni lepinguga kehtetuks tunnistatud, ei saa see enam olla uute õigusaktide vastuvõtmise õiguslik alus.
- 21 Nõukogu täpsustab, et ta võttis vaidlustatud otsuse vastu Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a alusel. Otsuse 2009/934 artiklitele 5 ja 6 viidati kui täiendavatele õiguslikele alustele. Ungari leiab samuti, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a on piisav õiguslik alus ja seetõttu puudus vajadus viidata vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseks esmasele õigusele.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 22 Hindamaks teise väite esimese osa põhjendatust, tuleb teha kindlaks õiguslik alus, mille põhjal on vaidlustatud otsus vastu võetud.
- 23 Seoses sellega tuleb tõdeda, et kõnealune otsus ei tugine EL artiklile 34 ja et selle viited osutavad selgelt Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktile a ning otsuse 2009/934 artiklitele 5 ja 6.
- 24 Võttes arvesse vaidlustatud otsuse sõnastust, mis peab põhjendamiskohustusega kooskõlas olemiseks põhimõtteliselt mainima õiguslikku alust, millel see otsus rajaneb (vt selle kohta kohtuotsused komisjon vs. nõukogu, C-370/07, EU:C:2009:590, punktid 39 ja 55; parlament vs. nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 29, ning parlament vs. nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 19), ei saa seega asuda seisukohale, et kõnealune otsus põhineb EL artiklil 34.
- 25 Lisaks tuleb märkida, et ükski muu vaidlustatud otsuse aspekt ei näita, et nõukogu kavatses otsuse õigusliku alusena kasutada nimetatud artiklit 34.
- 26 Konkreetsemalt ei oma siinkohal – ka siis, kui pidada seda tõendatuks – tähtsust asjaolu, et EL artikli 34 lõike 2 punkt c oleks olnud sellise meetme nagu vaidlustatud otsuse ainuvõimalik õiguslik alus, sest nõukogu sõnaselge valik mainida vaidlustatud otsuses mitte eelnimetatud sätet, vaid Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a ning otsuse 2009/934 artikleid 5 ja 6 näitab selgelt, et vaidlustatud otsus põhineb viimati nimetatud sätetel kui sellistel (vt analoogia alusel kohtuotsus parlament vs. nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 21).
- 27 Seoses sellega olgu märgitud, et kuigi otsuse 2009/934 artiklid 5 ja 6 ei puuduta Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktis a viidatud loetelu (edaspidi „loetelu”) muutmist ja seega ei saa need olla vaidlustatud otsuse kehtivaks õiguslikuks aluseks, kujutab kõnealuste artiklite nimetamine vaidlustatud

otsuse viidetes endast äärmisel juhul puhtalt vormilist laadi viitamisviga, sest see mainimine ei ole mõjutanud vaidlustatud otsuse sisu või selle vastuvõtmise menetlust (vt selle kohta kohtuotsus Ühendkuningriik vs. nõukogu, C-81/13, EU:C:2014:2449, punktid 65–67).

- 28 Eeltoodust tuleneb, et EL artikli 34 kehtetuks tunnistamine Lissaboni lepinguga ei võta vaidlustatud otsuselt õiguslikku alust.
- 29 Neid kaalutlusi arvestades tuleb teise väite esimene osa põhjendamatusse tõttu tagasi lükata.

Teise väite teine osa ja kolmas väide, mis tulenevad valitud õigusliku aluse ebaseaduslikkusest ning asjaolust, et õigusloome valdkonda kuuluva otsuse vastuvõtmiseks valiti rakendusmeetmeid käsitlev õiguslik alus

– Poolte argumendid

- 30 Parlament leiab, et kui vaidlustatud otsuste õiguslikuks aluseks tuleb pidada Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a, on see säte teisest õigusest tulenev ebaseaduslik õiguslik alus, mis ei saa olla selle otsuse õiguspärane õiguslik alus.
- 31 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb nimelt, et tuletatud õigusliku aluse loomine, mis lihtsustab akti vastuvõtmisel kohaldatavat korda, ei ole aluslepingutega kooskõlas. Parlamendi arvates on see Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a puhul nii, sest nimetatud säte ei näe vastupidi EL artikli 34 lõike 2 punktis c kehtestatud ette, et kõnealuse otsuse rakendusmeetmete vastuvõtmiseks on vajalik liikmesriigi või komisjoni eelnev algatus.
- 32 Peale selle on Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a muutunud Lissaboni lepingu jõustumise tõttu kohaldamatuks ja näeb ette ebaseadusliku erandi selle lepinguga uute aktide vastuvõtmiseks kehtestatud menetlusest. Selline erand ei ole lubatud protokoll (nr 36) üleminekusätete kohta (edaspidi „üleminekusätete protokoll”) artikli 9 kohaselt, milles märgitakse pelgalt seda, et endise kolmanda samba õigusakte ei tunnistata asjaomase lepingu jõustumisega automaatselt kehtetuks.
- 33 Peale selle väidab parlament, et loetelu on kõnealuse valdkonna oluline element ja seega peab see olema õigusakti osa. Vähimal juhul tuleb seda pidada normatiivseks elemendiks, mis peab olema ELTL artikli 290 kohase delegeeritud akti ese, mitte aga ELTL artikli 291 kohase rakendusakti ese.
- 34 Parlament tugineb selles osas kolmele kaalutlusele. Esiteks ei kehtesta Europoli otsus tingimusi, mis tuleb riigi loetellu kandmiseks täita. Teiseks on sellisel loetellu kandmisel olulised tagajärjed, sealhulgas kodanike põhiõigustele. Kolmandaks on selleks vaja teha liidu seadusandja vastutusalasse kuuluvaid poliitilisi valikuid.
- 35 Parlament järeldeb sellest, et valitud menetlus ja õiguslik alus on väärad, sest vaidlustatud otsus võeti vastu nii, nagu oleks tegemist rakendusmeetmega.
- 36 Nõukogu leiab, et parlamendi väiteid esiteks selle kohta, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a on tuletatud õiguslik alus ja teiseks selle kohta, et loetelu muutmine kujutab endast kõnealuse valdkonna olulist elementi, tuleb analüüsida selle sätte suhtes esitatud õigusvastasuse väitena.
- 37 Nõukogu väidab esimese võimalusena, et õigusvastasuse väide ei ole vastuvõetav. Sellega seoses väidab ta, et üleminekusätete protokoll artikli 10 lõike 1 alusel jäid Euroopa Kohtu volitused Europoli otsuse osas kuni 1. detsembrini 2014 samaks, nagu need olid enne Lissaboni lepingu jõustumist. Tol ajal kohaldamisele kuulunud EL artikli 35 lõige 6 ei näinud parlamendile ette võimalust esitada

tühistamishagi endise kolmanda samba raames vastu võetud sellise akti peale nagu vaidlustatud otsus. Euroopa Kohtu toonasest pädevuse puudumisest nimetatud valdkonnas järeldub, et parlamendi esitatud õigusvastasuse väide tuleb tunnistada vastuvõetamatuks.

- 38 Teise võimalusena väidab nõukogu, keda toetab Ungari, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a oli vastuvõtmise ajal EL lepinguga kooskõlas. Kõnealune säte piirdus nimelt sellega, et nägi ette EL artikli 34 lõike 2 punktis c sätestatud menetluse kohaldamise, viimati nimetatud säte ei näe aga sellise meetme nagu vaidlustatud otsus vastuvõtmise eeldusena tingimata ette liikmesriigi või komisjoni algatust.
- 39 Lisaks leiavad nõukogu ja Tšehhi Vabariik, et loetelu muutmine ei puuduta mingil moel Europoli otsusega reguleeritud valdkonna olulist elementi.
- 40 Lissaboni lepingu jõustumise mõju kohta väidavad nõukogu, Tšehhi Vabariik ja Ungari, et üleminekusätete protokollis artikli 9 tõlgendus, mille pakkus välja parlament, halvaks mis tahes võimaluse võtta vastu endise kolmanda samba aktides ette nähtud rakendusmeetmeid ja just seda olukorda soovisid aluslepingute koostajad vältida.

– Euroopa Kohtu hinnang

- 41 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt peab liidu õigusakti õigusliku aluse valik põhinema objektiivsetel asjaoludel, mis on kohtulikult kontrollitavad ning mille hulka kuuluvad õigusakti eesmärk ja sisu (kohtuotsus komisjon vs. parlament ja nõukogu, C-43/12, EU:C:2014:298, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 42 Sellega seoses tuleb märkida, et pooltel ei ole Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a ning vaidlustatud otsuse eesmärgi ja sisu vahelise suhte osas lahkavamus. Seevastu vaidlustab parlament asjaomase sätte seaduslikkuse, väites et see säte lihtsustab sellise meetme nagu vaidlustatud otsus vastuvõtmise korda võrreldes aluslepingutes selleks ette nähtud menetlusega.
- 43 Euroopa Kohtu praktikast tuleneb, et kuna liidu institutsioonide tahte formuleerumist puudutavad eeskirjad kehtestatakse aluslepingutega, mitte liikmesriikide või institutsioonide endi poolt, siis saavad üksnes aluslepingud anda erijuhtudel institutsioonile pädevuse muuta nendes ette nähtud otsustamismenetlust. Kui tunnustada institutsiooni võimalust kehtestada õigusakte või rakendusmeetmeid vastu võtta võimaldavaid tuletatud õiguslikke aluseid – kas akti vastuvõtmisel kohaldatava menetluse rangemaks muutmise või lihtsustamise suunas –, tähendaks see talle suurema seadusandliku pädevuse andmist kui see, mis on aluslepingutega ette nähtud (vt kohtuotsused parlament vs. nõukogu, C-133/06, EU:C:2008:257, punktid 54–56; parlament vs. nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punktid 42 ja 43, ning parlament vs. nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punktid 32 ja 33).
- 44 Neil asjaoludel tuleb kõigepealt analüüsida parlamendi väidet, et vaidlustatud otsuse vastuvõtmiseks valitud õiguslik alus ja menetlus on väärad, sest menetlus puudutab reguleeritud valdkonna olulist elementi, mida saab muuta ainult õigusaktiga.
- 45 Kuna Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktis a ette nähtud menetlus loetelu muutmiseks ei vasta esmases õiguses kehtestatud menetlusele politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õigusala koostöö õigusaktide vastuvõtmiseks, tuleb seda argumenti analüüsida kriitikana Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a enda suhtes, sest viimati nimetatud säte võimaldab vastu võtta akti, mis käsitleb reguleeritud valdkonna olulist elementi, kasutades selleks leebemat menetlust, kui on selleks ette nähtud esmases õiguses.

- 46 Vastavalt Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikale on sellise valdkonna nagu käesolevas asjas käsitletav põhinormide kehtestamine üksnes liidu seadusandja pädevuses ning need normid peavad olema sätestatud alusaktides. Sellest järeldeb, et alusakti olulisi elemente kehtestavate sätete – mille vastuvõtmiseks on vaja teha liidu seadusandja vastutusalasse kuuluvaid poliitilisi valikuid – kehtestamist ei saa delegeerida ega panna neid sätteid rakendusaktidesse (vt selle kohta kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punktid 64–66).
- 47 Valdtkonnas olulisteks kvalifitseeritavate sätete kindlakstegemine peab põhinema objektiivsetel teguritel, mida saab kohtulikult kontrollida ning see nõuab asjaomase valdkonna omaduste ja eripäraga arvestamist (vt selle kohta kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punktid 67 ja 68).
- 48 Käesoleval juhul tuleneb Europoli otsuse artiklist 3, et Europoli eesmärk on toetada ja tugevdada liikmesriikide pädevate asutuste tegevust ning nende vastastikust koostööd organiseeritud kuritegevuse, terrorismi ja muude kahte või enam liikmesriiki mõjutavate raskete kuriteovormide ennetamisel ja nende tõkestamisel.
- 49 Selles kontekstis kujutab suhete loomine Europoli ja kolmandate riikide vahel endast Europoli tegevusi täiendavat tegevust, sest koostöösidemeid nende riikidega saab Europoli otsuse artikli 23 lõike 1 kohaselt luua ja säilitada üksnes siis, kui see on vajalik Europoli ülesannete täitmiseks.
- 50 Peale selle on liidu seadusandja kehtestanud nende suhete loomise ja säilitamise põhimõtte, määratlenud eesmärgi, mida need suhted peavad taotlema, ja täpsustanud raamistiku, milles need suhted peavad aset leidma.
- 51 Seega, isegi kui loetelu muutmist käsitlev otsus viitab teatavatele tehnilistele ja poliitilistele kompromissidele, ei saa seda otsust käsitada sellisena, et selle vastuvõtmiseks on vaja teha liidu seadusandja vastutusalasse kuuluvaid poliitilisi valikuid.
- 52 Seda analüüsi ei muuda ka parlamendi väide, et loetelu muutmine võib oluliselt mõjutada kodanike põhiõigusi.
- 53 Tuleb küll tõdeda, et ühelt poolt võib isikuandmete edastamine, mida võivad Europoli otsuse artikli 23 kohaselt sõlmitud kokkulepped lubada, kujutada endast asjaomaste isikute põhiõiguste riivet, ja teiselt poolt võivad mõned neist riivetest olla nii olulised, et muudavad vajalikuks liidu seadusandja sekkumise (vt selle kohta kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-355/10, EU:C:2012:516, punkt 77).
- 54 Siiski on ilmne, et teatavatele kolmandatele riikidele isikuandmete edastamise põhimõtte ise ja raamistik, milles see edastamine peab toimuma, on kehtestatud seadusandja enda poolt, sest Europoli otsuse artikli 23 lõike 6 punkt b ja otsuse 2009/934 artikli 5 lõige 4 näevad muu hulgas ette hindamise, kas asjaomane kolmas riik tagab piisaval tasemel andmekaitse.
- 55 Igal juhul ei võimalda kolmanda riigi loetellu kandmine iseenesest talle mingeid isikuandmeid edastada. Europoli otsuse artikli 23 lõigetest 2, 4 ja 6 nähtub, et selline edastamine on võimalik alles pärast konkreetselt nende andmete edastamist lubava kokkuleppe sõlmimist Europoli ja selle riigi vahel. Seoses sellega on oluline rõhutada, et nimetatud otsuse artikli 23 lõikest 2 koostoimes otsuse 2009/934 artiklitega 5 ja 6 ning otsuse 2009/935 artikliga 1 ilmneb, et asjaomase kokkuleppe üle läbirääkimiste pidamine ja selle sõlmimine tähendab, et pärast asjaomase kolmanda riigi kandmist loetellu teevad Europoli haldusnõukogu ja nõukogu üksteisele järgnevaid otsuseid, kusjuures Europoli haldusnõukogul on õigus mitte lubada Europoli direktoril alustada läbirääkimisi selle kolmanda riigiga, suunata läbirääkimisi sellise kokkuleppe sõlmimise poole, mis ei luba isikuandmete vahetamist, või lõpuks jätta heaks kiitmata direktori poolt läbi räägitud kokkuleppe eelnõu, nõukogul aga on õigus Europoli edastatud eelnõule heakskiitu mitte anda.

- 56 Mis puutub parlamendi argumenti, et Europoli otsus ei kehtesta tingimusi, mis tuleb riigi loetellu kandmiseks täita, siis tuleb märkida, et loetellu kandmise tingimused on selle otsuse artikli 23 lõikes 1 piisavalt täpselt määratletud.
- 57 Eeltoodust tuleneb, et loetelu muutmine ei kujuta endast Europoli otsusega reguleeritud valdkonna olulist elementi ning seega oli liidu seadusandjal lubatud ette näha, et muutmist võib läbi viia rakendusakti abil.
- 58 Seega tuleb teiseks uurida parlamendi väidet, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a on ebaseaduslik, kuna see võimaldab võtta vastu selle otsuse rakendusmeetmeid liikmesriigi või komisjoni eelneva algatuseta.
- 59 Võttes arvesse, et liidu akti õiguspärasust tuleb analüüsida selle akti vastuvõtmise ajal olemas olnud faktiliste ja õiguslike asjaolude alusel, tuleb Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a seaduslikkuse hindamisel arvestada sätteid, mis käsitlesid selle otsuse vastuvõtmise ajal politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õigusalase koostöö valdkonna üldaktide rakendamist, täpsemalt EL artikli 34 lõike 2 punkti c ja EL artikli 39 lõiget 1 (vt analoogia alusel kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 45, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 35).
- 60 Nimetatud sätetest ilmneb, et pärast konsulteerimist parlamendiga võtab nõukogu kvalifitseeritud hääleteenamusega vastu meetmed, mis on vajalikud politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õigusalase koostöö valdkonnas vastu võetud otsuste rakendamiseks.
- 61 Pooled vaidlevad aga EL artikli 34 lõike 2 punktis c kehtestatud eeskirjade tõlgendamise üle selles osas, kas rakendusmeetmete vastuvõtmine nõuab liikmesriigi või komisjoni eelnevat algatust.
- 62 Siinkohal on oluline rõhutada, et kõnealune säte teeb vahet ühelt poolt otsustel, mida võib nõukogu ühehäälselt vastu võtta, ja teiselt poolt meetmetel, mis on vajalikud oma otsuste rakendamiseks liidu tasandil ja mida nõukogu võtab vastu kvalifitseeritud hääleteenamusega.
- 63 Selles kontekstis tuleb väljendit „liikmesriigi või komisjoni algatusel” mõista selles sättes sisalduvate lausete ehitust arvestades selliselt, nagu kõnealune väljend puudutaks ainult põhimeetmeid, mida nõukogu võib ühehäälselt vastu võtta.
- 64 Seega järeldub sama sätte enda sõnastusest, et seda tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi või komisjoni algatus ei ole vajalik selliste rakendusmeetmete vastuvõtmiseks nagu vaidlustatud otsus.
- 65 Seda tõlgendust toetab EL artikli 34 lõike 2 punkti c kontekst, mida tuleb selle sätte tõlgendamisel arvesse võtta (vt selle kohta kohtuotsus *M'Bodj*, C-542/13, EU:C:2014:2452, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 66 Mis puutub konkreetset politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õigusalase koostöö valdkonnale kohaldatavatesse sätetesse, siis pärast Lissaboni lepingu jõustumist näevad ELTL artiklid 76 ja 291 liikmesriigi või komisjoni algatuse ette ainult seadusandlike aktide, mitte aga rakendusmeetmete vastuvõtmise korral.
- 67 Järelikult tuleb tagasi lükata parlamendi väide, mille kohaselt tähendab asjaolu, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a lubab võtta vastu selle otsuse rakendusmeetmeid ilma liikmesriigi või komisjoni eelneva algatuseta, seda, et kõnealust otsust tuleb pidada aktiks, mis lihtsustab selliste meetmete vastuvõtmise korda võrreldes EL lepingus selleks ette nähtud menetlusega.

- 68 Seoses parlamendi argumentidega, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a on vastuolus pärast Lissaboni lepingu jõustumist kohaldatavate menetluseeskirjadega, tuleb igal juhul märkida, et üleminekusätete protokoll sisaldab õigusnorme, mis käsitlevad konkreetset seda õiguslikku korda, mida pärast Lissaboni lepingu jõustumist kohaldatakse aktide suhtes, mis on enne eelnimetatud kuupäeva EL lepingu alusel vastu võetud (vt selle kohta kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 51, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 41).
- 69 Protokolli artiklis 9 on sätestatud, et selliste õigusaktide õiguslik toime säilib kuni asjaomaste õigusaktide kehtetuks tunnistamise, tühisteks tunnistamise või muutmiseni aluslepingute kohaldamisel.
- 70 Euroopa Kohus on sedastanud, et nimetatud artiklit tuleb tõlgendada nii, et enne Lissaboni lepingu jõustumist EL lepingu alusel nõuetekohaselt vastu võetud õigusakti säte, mis kehtestab selle õigusakti rakendusmeetmete vastuvõtmise korra, säilitab oma õigusliku toime, kuni seda ei ole kehtetuks tunnistatud, tühisteks tunnistatud või muudetud, ja võimaldab vastavalt selles sättes kindlaks määratud menetlusele rakendusmeetmeid vastu võtta (kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 57, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 47).
- 71 Kuna ELTL artikkel 290 ei ole kohaldatav, ei saa Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a olla vastuolus EL toimimise lepingu selle sättega.
- 72 Samamoodi ei saa parlamendi väited, mis püüavad näidata, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a kehtestab rakendusmeetmete lihtsama või rangema vastuvõtmise korra võrreldes EL toimimise lepingus selleks ette nähtud menetlusega, viia Euroopa Kohut järeldusele, et kõnealune säte on teisesest õigusest tulenev ebaseaduslik õiguslik alus, mille kohaldamine tuleks erandina välistada (vt analoogia alusel kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 58, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 48).
- 73 Järelikult ja arvestades eeltoodud asjaolusid tuleb teise väite teine osa ja kolmas väide põhjendamatuses tõttu tagasi lükata, ilma et oleks vaja võtta seisukohta nende vastuvõetavuse osas (vt selle kohta kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 59, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 49 ja seal viidatud kohtupraktika), ja seetõttu tuleb need väited tervikuna tagasi lükata.

Esimene väide, et rikuti olulisi menetlusnorme

Poolte argumendid

- 74 Parlament väidab, et juhul, kui käesolevas asjas kuulub kohaldamisele Lissaboni lepingu jõustumisele eelnenud kord, tuleb vaidlustatud otsus võtta vastu liikmesriigi või komisjoni algatusel pärast parlamendiga konsulteerimist, vastavalt EL artikli 34 lõike 2 punktile c koostoimes EL artikli 39 lõikega 1.
- 75 Esiteks ei võetud vaidlustatud otsust vastu liikmesriigi või komisjoni algatusel. Teiseks ei vastanud nõukogu konsulteerimine parlamendiga EL artikli 39 lõike 1 ja Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a nõuetele, sest nõukogu arvates oli selline konsulteerimine ainult vabatahtlik.
- 76 Nõukogu leiab seevastu, et Europoli otsus, EL artikli 34 lõike 2 punkt c, ELTL artikli 291 lõige 2 ega ELTL artikkel 76 ei nõua, et selline akt nagu vaidlustatud otsus tuleb vastu võtta liikmesriigi või komisjoni algatusel.

- 77 Peale selle väidab nõukogu, et ta ei pea enam parlamendiga konsulteerima, sest Lissaboni lepinguga tühistati EL artikkel 39. Nõukogu arvates viiks konsulteerimiskohustuse kehtestamine pealegi selleni, et EL toimimise lepingu artiklis 291 sätestatud menetlusse lisatakse aspekt, mida seal ette nähtud ei ole, ja seatakse seega ohtu Lissaboni lepinguga kehtestatud institutsiooniline tasakaal.
- 78 Ungari väidab, et nõukogu on täitnud Europoli otsuse artikli 26 lõikes 1 sätestatud konsulteerimiskohustuse vabatahtliku konsulteerimise abil.

Euroopa Kohtu hinnang

- 79 Esiteks tuleb seoses asjaoluga, et vaidlustatud otsus on võetud vastu liikmesriigi või komisjoni eelneva algatusega, tõdeda, et Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkt a ei näe sellist algatust ette. Kõnealusest sättest koostoimes otsuse 2009/935 artikli 2 lõikega 2 tuleneb hoopis vastupidi, et kolmanda riigi loetellu lisamise ettepaneku tegemine jääb Europoli haldusnõukogu ülesandeks.
- 80 Lisaks nähtub käesoleva kohtuotsuse punktides 62–66 toodud kaalutlustest, et ka EL artikli 34 lõike 2 punkt c ei näe ette kohustust, et politseikoostöö ja kriminaalasjades tehtava õiguslase koostöö valdkonna rakendusakte tuleb vastu võtta liikmesriigi või komisjoni algatusel.
- 81 Neil asjaoludel ei saa vaidlustatud otsuse vastuvõtmisele eelneva liikmesriigi või komisjoni algatuse puudumine kujutada endast olulise menetlusnormi rikkumist.
- 82 Teiseks, mis puutub parlamendiga konsulteerimise tingimusi, siis olgu meenutatud, et parlamendiga konsulteerimine kohaldatavates liidu õigusnormides ette nähtud juhtudel on oluline menetlusnorm, mille järgimata jätmine toob kaasa asjaomase akti tühisuse (vt kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 63, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 83 Seega, kuna teisele ja kolmandale väitele antud vastusest tuleneb, et nõukogu võis vaidlustatud otsuse aluseks õiguspäraselt võtta Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punkti a, siis tuleb teha kindlaks, kas enne õigusakti vastuvõtmist selle sätte alusel tuleb parlamendiga konsulteerida.
- 84 Kõnealuse sätte enda sõnastusest ilmneb, et enne loetelu muutmist pidi nõukogu parlamendiga konsulteerima.
- 85 Vastupidi nõukogu väitele ei saa EL artikli 39 lõike 1 kehtetuks tunnistamine Lissaboni lepinguga seada kahtluse alla kõnealust parlamendiga konsulteerimise kohustust, sest asjaomane kohustus on Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktis a sõnaselgelt ette nähtud.
- 86 Samuti ei ole oluline asjaolu, et ELTL artikkel 291 ei näe ette parlamendiga konsulteerimise kohustust, sest parlamendiga konsulteerimise kohustus on üks Europoli otsuse õiguslik toime, mis on vastavalt üleminekusätete protokolli artiklile 9 Lissaboni lepingu jõustumise järgselt säilinud (vt analoogia alusel kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-317/13 ja C-679/13, EU:C:2015:223, punkt 68, ning parlament *vs.* nõukogu, C-540/13, EU:C:2015:224, punkt 58).
- 87 Käesolevas asjas on selge, et nõukogu võttis vaidlustatud otsuse vastu pärast parlamendiga konsulteerimist.
- 88 Ometi väidab parlament, et asjaolu, et nõukogu konsulteeris temaga, leides samas, et tal ei ole kohustust seda teha, kujutab endast olulise menetlusnormi rikkumist.

- 89 Seoses sellega tuleb tõdeda, et ei ole väidetud või veelgi enam tõendatud, et nõukogu teatud viga selles raamistikus, milles pidanuks toimuma parlamendiga konsulteerimine, oleks praktikas viinud vaidlustatud otsuse vastuvõtmise menetluses parlamendile antud rolli piiramiseni või mõjutanud selle otsuse sisu.
- 90 Eelkõige tuleb rõhutada, et parlament sai enne kõnealuse otsuse vastuvõtmist nõukogule oma seisukoha teatavaks teha. Pealegi tuleb parlamendi poolt selle menetluse käigus antud arvamuse sõnastusest endast ning kohtuistungil parlamendi antud selgitustest, et ta oli arvamusel, et nõukogu konsulteeris temaga vastavalt Europoli otsuse artikli 26 lõike 1 punktis a sätestatud konsulteerimiskohustusele.
- 91 Neil asjaoludel ei ole ilmne, et nõukogu eksimus takistas parlamendil asjaomases menetluses tõhusalt osalemast või kahjustas tingimusi, mille alusel parlament täidab oma ülesandeid (vt selle kohta kohtuotsused parlament *vs.* nõukogu, C-392/95, EU:C:1997:289, punkt 14, ja parlament *vs.* nõukogu, C-658/11, EU:C:2014:2025, punkt 81).
- 92 Seda järeldust ei muuda Euroopa Kohtu poolt otsuses parlament *vs.* nõukogu (C-316/91, EU:C:1994:76) esitatud lahend.
- 93 Kõnealuses otsuses on Euroopa Kohus küll sedastanud, et sellise väära õigusliku aluse valimine, mis ei näe ette parlamendiga konsulteerimist, võib isegi juhul, kui toimus vabatahtlik konsulteerimine, kahjustada parlamendi õigust, et temaga konsulteeritakse, kui see on esmases õiguses ette nähtud (kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-316/91, EU:C:1994:76, punkt 14).
- 94 Siiski jõudis Euroopa Kohus nimetatud otsuses sellisele järeldusele üksnes seoses parlamendi poolt nõukogu õigusakti vastu esitatud hagi vastuvõetavuse hindamisega, jättes võtmata seisukoha küsimuses, kas viga, mille nõukogu kohaldatava õigusliku aluse tõlgendamisel tegi seoses parlamendiga konsulteerimise kohustuslikkusega, kujutab endast olulise menetlusnormi rikkumist, olenemata selle konkreetsest mõjust parlamendi tegelikule osalemisele vastavas menetluses või tingimustele, mille alusel parlament täidab oma ülesandeid.
- 95 Euroopa Kohtu valitud lahendus kõnealuse kohtuotsuseni viinud asjas põhines lisaks osaliselt asjaolul, et väidetav viga õiguslikus aluses viiks selleni, et tuleks jätta kohaldamata säte, mis võimaldab parlamendil tema taotlusel lepitusmenetlust kasutada (kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-316/91, EU:C:1994:7, punkt 18), kuid käesolevas asjas ei käsitleta seda küsimust.
- 96 Peale selle olgu märgitud, et Euroopa Kohus on samuti otsustanud, et parlamendiga konsulteerimist nõudva õigusliku aluse ekslik asendamine õigusliku alusega, mis seda konsulteerimist ette ei näe, on puhtalt vormiline puudus (kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, 165/87, EU:C:1988:458, punkt 20). Seega ei mõjuta nõukogu eksimus õiguslikus raamistikus, milles ta parlamendiga konsulteerib, asjaomase menetluse lõpus vastu võetud otsuse sisu.
- 97 Eelnevast tuleneb, et esimene väide tuleb tervikuna tagasi lükata.
- 98 Kuna ei saa nõustuda ühegi parlamendi esitatud väitega, tuleb hagi jätta rahuldamata.

Kohtukulud

- 99 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna nõukogu on kohtukulude hüvitamist nõudnud ja parlament on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud välja mõista parlamendilt.
- 100 Kodukorra artikli 140 lõike 1 kohaselt kannavad Tšehhi Vabariik ja Ungari oma kohtukulud ise.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (neljas koda) otsustab:

- 1. Jätta hagi rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.**
- 3. Jätta Tšehhi Vabariigi ja Ungari kohtukulud nende endi kanda.**

Allkirjad